

Holandsko 1999

Ve středu jsme se rozhodli vyjet si do Holandska. Napřed že pojedem čtyři, pak jsem zůstal já s Adym.

Neděle

Nakoupili jsme žrádlo a 60 NLG a šli na stopa do Skvrňan. Stopujeme si to a asi za tři hodiny nám zastavil mladej kluk, voják, a sdělil nám, že už funguje asi rok dálnice a tudy se už na Rozvadov moc nejezdí. Odvez nás tedy ke Stříbru na dálnici, hned vedle střediska dálniční policie. A protože na nájezdu skoro nic nejezdilo, vlezli jsme si na tu novou dálnici. Byli tam asi za 10 minut a dali nám pokutu 100 Kč na hlavu. A popřáli nám šťastnou cestu. Tak jsme se vrátili na nájezd a stopovali to skoro nic. Nic nám taky nezastavilo....Až pak chlap se ženskou a škodovkou nás hodili do Stříbra. Vlakem jsme se vrátili do Plzně, cestou jsme se seznámili s nějakýma intrákama a v Plzni jsme jeli na koleje za kamarádkou. Hulili jsme.

Pondělí

Vstali jsme celkem brzo a jeli trolejbusem č. 12 na konečnou. Stál tam jeden kluk, ale hned odjel a my asi za deset minut po něm. Vzal nás nějaký Němec kousek za hranice. Pak jsme stopli mladého Němčoura, kterej chlastal pivo a jel z Plzně z Arény, kde byl pařit a údajně tam sbalil nákou holku. Po menších problémech s hledáním cesty nás vyhodil u Norimberka. Pak to šlo naráz: první Němec, vzal nás na kafe, další a další a byli jsme kus od hranic s Holandskem. Byl podvečer a začalo trochu pršet. Stáli jsme na velkym odpočívadle, chvíli postávali a po dešti šli stopovat. Zastavil starší člověk, kterej se přiženil z Německa do Maastrichtu. Něco nám vyprávěl o Holandsku a městě.

Vyhodil nás v Maastrichtu na nádraží. Po krytej lávce jsme přešli koleje, prošli vestibulem a vylezli jsme před nádražní budovou. Všude byla spousta kol a děsně pěkný baráčky. Procházeli jsme městečkem a byla už tma. Pár lidí jsme se ptali na coffee shopy. Noc jsme ještě neměli promyšlenou... Na náměstí jsme se najedli a vyrazili hledat ty kofáče. Napřed jsme procházeli kolem jednoho, pak druhého a po menším váhání jsme do něj vlezli. Poprvně. Bylo tam pološero, pár lidí. Za barem stál mladej kluk a v lokále bylo i pár automatů. Sedli jsme si k malýmu stolku u okna, blízko dveří. Na stole byla miska s oříškama, tak jsme si dali. Ady šel koupit piva a poptat se po hulení. Heineken 0,2l stál 2,5 NLG. Hulení asi 14. Nacpal jsem fajfku a ucucával pivko. Napít sem se nemoh, bylo ho hrozně málo. To hulení nám přines jinej týpek odněkud zezadu. Byla to jedna velká a dvě menší palice. Po vychcání jsme to zahulili. A kuli jsme plány na noc. Ani nevím, co jsme vymyslili, ale když jsme vypadli z c-shopu, šli jsme pořád městem, asi dvě hodiny, až jsme přišli na kraj a tam u dálnice jsme rozbilili tábor. Hulení nám zbylo dost.

Úterý

Procitli jsme, kolem jezdili lidi na kolech a kousek od našeho bivaku stál velikej barák. Sbalili jsme si věci a že pojedem do Amstru. Času máme dost. Napřed jsme chtěli jít pěšky na dálnici na Amstr, která měla bejt kousek. Samozřejmě jsme ji nenašli. Teda dálnici jo, ale restauraci, kde by se dalo stopovat, ne. Tak jsme tak hulili a nevěděli co. Umyli jsme se v jednej malinkej benzínce na kraji Maastrichtu, autobusem za 5 guldenů jsme jeli hledat restauraci, která měla bejt kousek od letiště. Nebyla. Říkali jsme si, že když do večera nikoho nestopnem, vrátíme se do města, koupíme hulení na noc, ráno pošlem domů pohledy a pojedem. Pěšky jsme se vrátili k tej malej benzínce, kde jsme se ráno myli. Za delší dobu nám zastavila pěkná černoška, mladá, ale měla velikou prdel a taky velikého forda. Byla samá řeč, říkala, že holandřani se bojí brát stopaře a taky že jede do Rotterdamu. Chvíli jsme váhali, jestli nemáme jet místo do Amstru do Rotterdamu, ale nakonec jsme vylezli před Rotterdamem na odpočívadle. Jak jsme vylezli a černoška zmizela, řekli jsme si, že do Amstru to už nemá cenu a že jedem do Rotterdamu. Tak jsme stopovali. Za chvíli nám zastavil mladej kluk, říkal, že je z Indonésie a taky tak vypadal. Povídal o městě a vyhodil nás poblíž nádraží na velikej ulici. První co bylo, že jsme šli do cestovky a ptali se po hostelu. Chlápek nám nakreslil mapku, ale noc stála 50 guldenů na hlavu. Tak jsme šli tím městem, bylo už pozdní odpoledne. Hulili jsme v parku a objevili další hostel, kterej byl ale plně obsazenej. Courali jsme po městě, fotili a nevěděli co dál. 50 guldenů se nám dát nechtělo. Když jsme procházeli čínskou čtvrtí, bylo nám jasný, že noc tady nebude žádná prdel. Já navrhoval buď strávit noc na nádraží, nebo jít někam do centra a chodit celou noc. Ady chtěl jet pryč. Naneštěstí byla ten den zrovna stávka MHD, takže nic nejezdilo. Vlak do Eindhovenu a

Maastrichtu stál 47,25 NLG. Koupili jsme mapu města, abysme věděli kde jsou dálnice a vůbec. Byli jsme ve městě velkým jak kráva, někde strašně daleko od konce města. Nádraží se nezdálo být na noc moc bezpečný. Byli jsme v prdeli a šli ulicí, když proti nám jde ten týpek co nás do města přivez. Minuli jsme se, čuměli po sobě a asi po 20 metrech jsme se oba otočili. To už jsme se kontaktovali a já na něj vyhrnul naše problémy: s nocováním, že nevíme kudy pryč a nemůžeme najít žádný cofeeshop. Řek, že můžeme jednu noc přespát u něj, tak jsme k němu šli, dát si tam věci. Zahulili jsme. Bydlel kousek od té čínské čtvrti v hrozně úzkým baráku, kde na chodbách chyběli vchodové dveře do bytů. Jmenoval se Sven a bydlel až nahoře. Chvilí jsme u něj kecali. Pak jsme šel chcát a když jsme se vrátil, Ady říkal, že Sven chce 25 guldenů. Moc jsme mu nerozuměli, mysleli jsme, že je chce půjčit a tak jsme mu je chtěli věnovat. Měli jsme ale jen 50 a asi 17 drobných. Řek, že 17 stačí. Potom jsme šli ven, do noci. Prolezli jsme pár kofáčů a headshopů. Koupili jsme si takový kulatý palice skunku. Fakt dobrý, asi za 20NLG. Jak jsme tak chodili zhuleným městem, dostali jsme stíhu, že nás chce Sven okrást, možná i sejmout. Sven to samozřejmě poznal a říkal, abychom nebyli paranoidní. Chtěli jsme jít spát, byla to divná, nepříjemná situace. Šli jsme tedy domů, cestou jsme si to nějak vyjasnili. Bylo to lepší a doma už to bylo OK. Zabít nás nechťel. Sven dostal akorát dopis, že má jít na dva měsíce do basy, prý za krádež jídla. Povidal, že vězení u nich není jako u nás, že jezdí na víkend domů, hulí se tam a tak. Vyspal jsem se celkem dobře.

Středa

Ráno nás chtěl Sven provést městem, ale musel obíhávat advokáty a zařídit nějaký věci kvůli vězení. Dali jsme mu adresu a on nám na oplátku ukázal, kde dobře koupit hašiš. Rozloučili jsme se asi v půl 11. Šítek jsme koupili za 12,5 a kus jsme zhulili. V pekařství jsme zakoupili ohromnou placku a sežrali jí. Pak jsme jeli načerno metrem na kraj města na stopa.

Napřed nás vzal nějaký kluk, sklář, s dodávkou. Chtěl koupit nanuka a za to nám ukázal větrný mlýny, který byly rozesetý v polderech asi 10km od dálnice. Když jsme dojeli na odpočívadlo, kde byla jen restaurace a ne benzínka, byl už večer a moc aut nejezdilo. Chvilí jsme stopovali a pak jsme prošli vrátkama v plotě u dálnice a šli spát do nedalekého sadu. Bylo to zhruba 250m od dálnice, takže pohodička.

Čtvrtek

Po procitnutí jsme se přesunuli zpět na stopa a za chvíli nám zastavil kamion. Starej chlapík nás hodil před Maastricht. Vypustil nás v zácpě na dálnici a jak jsem tak šli kolem řady aut, zatroubili na nás nějaký skautí v dodávce. Nastoupili jsme, ale samozřejmě že nás odvezli někam doprdele, takže jsme museli přeběhnou dálnici a stopovat kus zpátky. Když jsme si chtěli zahulit, zjistil jsem, že sem někde vytrousil šlukovou. A to sem ještě ke všemu v Maastrichtu ztratil zbytek skunku!

Naštěstí nás nasadil pankáč s „kachnou“. To auto nemělo sedadlo pro spolujezdce. Podal nám špeka a kecali jsme. Adymu nabízel cígo, já že nechci, tak mi umotal dalšího jointa. Odvez nás do Cách, kde nás pozval do bistra na hranolky. Bylo mi hrozně blbě po tabáku v tom špeku a musel jsem počkat venku. Pak nás týpek zatáh do bytu jeho kámoše, kde proběh další joint a pak jsme byli odvezeni někam na stopa.

Další stopnutej byl pan černocho, jel na jih Německa. Taky jsme s ním hulili, ale já pak skoro celou cestu prospal a Ady s ním klábosil. Vyhodil nás zase tak šikovně, že jsme se museli vracet. Ale naštěstí na obou stranách dálnice jsou veliký rasthausy a benzínky, tak to snad půjde dobře. Ale až zítra, dnes budem spát kousek od parkoviště.

Pátek

Noc celkem ušla. Přesně jsme nevěděli, na jakou stranu musíme stopovat, Různě jsme byli chvílema na jedné, chvíli na druhé straně dálnice. Když jsme se nakonec rozhodli vrátit se na původní směr, stála tam a stopovala nějaká kráva. Četla si a při tom stopovala každý pátý auto. Naštěstí odjela asi za 10minut, asi věděla na který auto mávnout... My jsme zahulili poslední zeli a

stopovali. Asi v 9:15 se přišel zeptat řidič kamionu kam jedem. Řekli jsme mu náš cíl a on, že jede do Chemnitzu a že jestli chceme, vyjíždí v 10. Po zvážení situace jsme nabídku přijali a nalodili se k němu do kabiny. Měl moc pěkně vybavenej tahač, s CD, lednicí a hlavně dvěma postelema. Na jedné z nich jsem si ležel, Ady seděl u spolujezdce. Kecali jsme, pak se ptal zda hulíme a vyndal ze schránky, vedle pistole položenou, pytlík trávy. Ady ubalil dva špeky a už jsme bafali. Bylo mu asi 38 a byl to programátor a překladatel. Tahač koupil na popud své ženy, kterou lákala volnost kamióňáckého ježdění, ale za měsíc nabourala a už do kamionu nevlezla. Říkal jak je to hrozný jezdit pořád tak pomalu. Protože se na dálnici začali přemnožovat policajti a on směl vézt jen jednoho spolucestujícího, sjeli jsme z dálnice. V navigačním systému se pokoušel vyhledat nejlepší místo pro náš stop do Čech. Jenže nás vyhodil asi 8 km od hlavní cesty. Naštěstí nás za chvíli nabral nějaký chasník.

No a pak jsme už stopli prvního čecha. Mladák s felicií, pouštěl si Těžkýho pokondra a děsně ho žral. Řek, že nás vyhodí na hranici, protože nemá řidičák a taky že nás nezná a my jeho taky ne. No OK. Vyhodil nás přímo na čáře a to posral, páč hned na nás nastoupili aktivní německý celníci. Pas..., odkud jedem..., pojdte s námi... Prohlídka všech věcí, osobní prohlídka dohoda. Našli prázdný pytlíky od hulení, čilum a papírky na cigára. Taky 3 semínka gandži. To vše zabaveno. Byli jsme z toho špatný.

Bylo asi 15 hodin, češi už nás nekontrolovali. V krámě na české straně jsme zakoupili osm rohlíků za 40 Kč a stopem do Chebu a do Plzně. Vrátili jsme se asi v 18 hodin.